

Дамян Дамянов

Дневници

Водих ги с години. Педантично!
Ей ги, накамарени пред мен.
По формат, по цветове – различни,
по живот – еднакви: ден по ден.
Старите тефтери-календари!...
Овехтели, във петна и прах...
Тъжно ги отварям и затварям –
мъките ми, радостите в тях...
Малки и големи... Пълни с проза...
Просто с факти. Като в телеграф.
Делници красиви или грозни,
празници от луд възторг и гняв...
Гости – кой дошъл, кой си отишъл.
И какво съм писал, и кое...
Как по стара обич съм въздишал,
как съм страдал в ново битие,
Колко пъти скарал съм се, с колко
хора подир туй съм се сдобрил...
...Не листа изписани, а ролки
на живота ми – изтърган филм.
Глупости. Предишни или нови.
Моят цял животец, моят прах...
Кой ли млад кретен ще ги изрови,
за да вади хляба си от тях?
Да го вади, няма нищо страшно!
Да яде – не ме е яд, ни срам.
...Само празните листа ме плашат –
мойте смърти гледат ме от там...
Всичките. О, празни листи! Свири
вятърът на ужаса в тях див:
боже, колко пъти съм умирал,
за да стигна чак дотука жив!

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8505>]